

Sygn. akt. II C 65/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22lipca 2015 r.

Sąd Rejonowy dla Łodzi Widzewa w Łodzi II Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR H. S.

Protokolant sek. sąd. M. R.

Po rozpoznaniu w dniu 08 lipca 2015 roku. w Ł.

Na rozprawie

Sprawy z powództwa W. J.

Przeciwko K. W.

O zapłatę

W przedmiocie zarzutów K. W. od nakazu zapłaty wydanego w sprawie II Nc 422/14 w dniu 16 maja 2014 roku przez Sąd Rejonowy dla Łodzi Widzewa w Łodzi II Wydział Cywilny,

- utrzymuje w mocy w całości nakaz zapłaty wydany w sprawie II Nc 422/14 w dniu 16 maja 2014 roku przez Sąd Rejonowy dla Łodzi Widzewa w Łodzi II Wydział Cywilny,

Sygn. akt: II C 65/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 4 marca 2014 r. wniesionym w postępowaniu nakazowym, powód W. J., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie adwokata, zażądał nakazania pozwanemu K. W. zapłaty na jego rzecz kwoty 68.303,25 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty. Powód zażądał także zasądzenia od pozwanego kosztów sądowych w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając pozew, powód wskazał, iż jest w posiadaniu weksla wystawionego przez pozwanego, którego pismem z dnia 26 listopada 2013 r. wezwał do zapłaty należności dochodzonej pozwem i wykupu weksla.

Powód przywołał okoliczności towarzyszące wystawieniu weksla. Podniósł, że 14 czerwca 1995 r. zbył wszystkie swoje udziały w spółce (...) Sp. z o.o. na rzecz pozwanego oraz uchwałą Zgromadzenia Wspólników został odwołany z funkcji członka zarządu spółki. Pozwany zagwarantował powodowi, że zaspokoi wszystkich wierzycieli spółki, co uchroni byłego członka zarządu spółki od odpowiedzialności subsydiarnej z majątku osobistego. Zabezpieczeniem łączącej strony umowy był wystawiony przez pozwanego weksel in blanco. Powód wskazał, że uchwała ta ujawniona została w KRS dopiero w 2005 r., a wyrokiem z dnia 23 października 2002 r. Sąd Okręgowy w Łodzi zasądził od K. W. oraz W. J. jako członków zarządu spółki (...) kwotę 47.348,38 zł. na rzecz spółki (...). Powód oświadczył, że w całości spłacił zadłużenie członków zarządu spółki (...). Powód wskazał, że w związku z powyższym, wypełnił weksel wystawiony przez pozwanego na kwotę 68.303,25 zł tytułem zabezpieczenia wykonania umowy gwarancyjnej. Umowa gwarancyjna między stronami niniejszego postępowania znalazła odzwierciedlenie w deklaracji wekslowej. Powód podkreślił, że mimo wezwania do zapłaty, pozwany nie uiścił nawet części sumy zasądzonej od niego jak członka

zarządu spółki (...) w wyroku z dnia 23 października 2002 r., zaś świadczenie spełnił powód, tym samym roszczenie regresowe objęte pozwem jest zasadne.

(pozew k. 2-4, pełnomocnictwo k. 7)

Nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 16 maja 2014 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi orzekł zgodnie z żądaniem pozwu, orzekając także o kosztach postępowania.

Pozwany odebrał odpis nakazu zapłaty w dniu 2 czerwca 2014 r.

(nakaz zapłaty w sprawie o sygnaturze II Nc 422/14 k. 34, potwierdzenie odbioru przesyłki k. 38)

W dniu 16 czerwca 2014 r. pozwany wniósł zarzuty od powyższego nakazu zapłaty, wnosząc o uchylenie go w całości i oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powoda kosztów postępowania według norm przepisanych.

Pozwany podniósł, że w wyniku zajęcia wierzytelności emerytalno-rentowej powoda w toku postępowania egzekucyjnego prowadzonego pod sygn. KM 657/03, pozwany zawarł z powodem ustne porozumienie, w ramach którego strony ustaliły, że pozwany będzie bezpośrednio do rąk powoda przekazywał kwoty z tytułu egzekwowanej wierzytelności. Transakcje te miały być potwierdzone wystawianymi przez pozwanego rachunkami w postaci faktur VAT. Strony ustaliły, że faktury te będą dokumentować wykonanie usług budowlano-remontowych przez (...) Sp. z o.o. na rzecz żony powoda E. J.. Pozwany oświadczył, że zabezpieczeniem powyższego porozumienia był wystawiony weksel in blanco wraz z deklaracją wekslową. Pozwany podniósł zarzut wypełnienia weksla in blanco niezgodnie z deklaracją wekslową. Pozwany wskazał, że nie złamał ustaleń będących podstawą przedmiotowego porozumienia wekslowego.

(zarzuty k.39-39v)

Postanowieniem z dnia 12 stycznia 2015 r. Sąd wstrzymał w stosunku do pozwanego K. W. wykonanie nakazu zapłaty z dnia 16 maja 2014 r.

(postanowienie k. 107)

Na rozprawie w dniu 8 lipca 2015 r. pozwany oświadczył, że nie kwestionuje zapłaty na rzecz spółki (...), przez powoda kwoty dochodzonej pozwem. Zajął również stanowisko, że przedmiotowy weksel miał zabezpieczać zadłużenie wynikające z wyroku z powództwa spółki (...) (sygn. akt II C 702/02). Pozwany oświadczył, że deklaracja wekslowa była zabezpieczeniem ustnego porozumienia między stronami z którego to porozumienia wynikało, iż powód ureguluje zadłużenie wynikające z tego orzeczenia a pozwany będzie systematycznie oddawał pieniądze powodowi w ramach świadczenia usług budowlanych firmie małżonki powoda, na co miały być wystawiane faktury, które zostały załączone do zarzutów. Pozwany oświadczył, że wystawiał faktury za które nie otrzymywał zapłaty.

Strona pozwana podtrzymała zarzut wypełnienia weksla niezgodnie z deklaracją wekslową.

Strona powodowa oświadczyła, że deklaracja wekslowa została wystawiona wcześniej niż zapadł wyrok w sprawie II C 702/02 i w momencie jej wypełnienia nie wiadomo jeszcze o zobowiązaniach spółki. Natomiast pozwany wykonywał usługi na rzecz żony powoda, która za te usługi płaciła zgodnie z wystawionymi fakturami -gotówką.

(protokół rozprawy k. 119)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W. J. i K. W. byli jedynymi udziałowcami oraz członkami zarządu (...) spółki z o.o. w Ł.. Uchwałą Zgromadzenia Wspólników z dnia 14 czerwca 1995 r. odwołano z dniem 14 czerwca 1995 r. W. J. z funkcji członka zarządu (...) Sp. z o.o. Powód zbył wszystkie swoje udziały w spółce na rzecz pozwanego.

(okolicość bezsporna, uchwała zgromadzenia wspólników k. 20)

K. W. wystawił weksel własny na zlecenie W. J., datowany na dzień 25 listopada 2013 r. Z treści weksla wynika, że miał być on płatny za okazaniem bez protestu na rzecz tylko W. J.. Weksel wypełniony został na kwotę 68.303,25 zł. Miejscem płatności miała być Ł.. Na wekslu widnieją podpisy wystawcy oraz jego żony: B. W..

(kserokopia weksla k. 5)

Powyższy weksel in blanco wystawiony został w celu zabezpieczenia ewentualnych długów spółki (...). Pozwany zobowiązał się do spłaty wszystkich długów spółki, gdyż w okresie w którym powód był członkiem zarządu nie powstały żadne długi.

(zeznania świadka E. J. k. 120)

Do powyższego weksla własnego, spisana została deklaracja wekslowa, w której wskazano, że weksel złożony został na zabezpieczenia przyszłych ewentualnych roszczeń remitenta do wystawcy weksla własnego in blanco z tytułu uczestnictwa jako wspólnika oraz członka zarządu w (...) Sp. z o.o. w Ł. wraz z należnymi odsetkami ustawowymi.

Wystawca upoważnił remitenta do wypełnienia złożonego mu weksla własnego in blanco przez oznaczenie terminu płatności i sumy pieniężnej (wekslowej), która powinna odpowiadać wysokości zadłużenia na dzień wypełnienia weksla oraz wysokości należnych remitentowi odsetek za zwłokę. Nadto wystawca upoważnił remitenta do uzupełnienia treści weksla, według jego uznania, w zakresie daty i miejsca wystawienia weksla, oznaczenia miejsca płatności, opatrzenia weksla klauzulą bez protestu.

Deklaracja podpisana została przez wystawcę weksla oraz jego małżonkę.

Pozwany podpisał deklarację w siedzibie firmy żony powoda i zabrał do domu w celu przedłożenia żonie do podpisu. Deklaracja podpisana została przez wszczęciem sprawy z powództwa spółki (...).

(deklaracja wekslowa k. 6, zeznania świadka E. J. k.120)

Wyrokiem z dnia 23 października 2002 r. Sąd Okręgowy w Łodzi w sprawie o sygnaturze II C 702/02, z powództwa (...) Sp. z o.o. przeciwko K. W. i W. J., zasądził solidarnie od pozwanych na rzecz powoda kwotę 47.348,38 zł z odsetkami ustawowymi.

(wyrok z dnia 23 października 2002 r. k. 9-9v)

Podczas trwania egzekucji z wniosku (...) Sp. z o.o. przeciwko W. J. i K. W., w okresie od 30 grudnia 2004 r. do 13 sierpnia 2013 r. wyegzekwowana została kwota 23.303,25 zł.

(zaświadczenie o dokonanych wpłatach k.10-11v)

W dniu 4 lipca 2013 r. W. J. zawarł z (...) Sp. z o.o. ugodę, w której zobowiązał się do zapłaty tytułem uregulowania zadłużenia wynikającego z wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 23 października 2002 r. kwoty 45.000 zł. i kwotę zapłacił w dniu 05.07.2013 roku

(ugoda k.13, potwierdzenie przelewu k. 14))

Pismem z dnia 26 listopada 2013 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 68.304 zł i wykupienia weksla w terminie trzech dni.

(pismo k. 21, potwierdzenie nadania k. 22)

Pozwany, w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, wykonywał na zlecenie żony powoda - E. J., prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą (...) różne prace budowlane w okresie między 2006, a 2013 rokiem. Z tytułu wykonanych prac spółka z o.o. (...) wystawiała faktury VAT i otrzymywała zapłatę gotówkową. Płatności dokonywał pracownik E. J.. Pozwany nie godził się na płatność drogą przelewu. Zlecenia realizowane przez pozwanego na rzecz E. J. nie miały nic wspólnego z długiem pozwanego wobec powoda. E. J. samodzielnie prowadzi działalność gospodarczą, powód nie udziela żadnych zleceń w imieniu żony.

(zeznania świadka E. J. k. 120, faktury Vat wystawiane przez (...) Sp. z o.o. w Ł. na rzecz Firmy (...) k. 40-53)

Sąd poczynił przedstawione wyżej ustalenia faktyczne na podstawie powołanych dowodów. Załączone do akt dokumenty bądź ich kserokopie zostały uwzględnione, gdyż wzajemnie się potwierdzając i uzupełniając, złożyły się na spójną oraz klarowną ilustrację okoliczności mających znaczenie dla sprawy.

W tym miejscu należy podkreślić, że odnośnie faktur VAT zamieszczonych na kartach 40-53, pozwany twierdził, że wystawiane były przez spółkę (...) bez pokrycia, nie wiązały się z żadnymi usługami świadczonymi na rzecz firmy żony powoda, a potwierdzać miały wyłącznie kwoty, które to pozwany przekazywał powodowi z tytułu należności zapłaconych przez powoda w wykonaniu orzeczenia z dnia 23 października 2002 r.

Sąd uznał jednak powyższe faktury za autentyczne. Moc dowodowa faktury VAT niczym nie różni się od mocy dowodowej innych dokumentów. Tak jak każdy dokument prywatny, faktura VAT jest dowodem tego, że określona osoba złożyła oświadczenie zawarte w tym dokumencie. Faktura VAT wskazuje na zawarcie przez strony umowy. Jednak treść takiej umowy oraz jej wykonanie przez strony zawsze musi zostać wykazane dodatkowymi dowodami. W tym kontekście oczywistym jest, że sama faktura nie jest źródłem stosunku cywilnoprawnego (zob. wyrok SN z dnia 6 czerwca 2001 r., CKN 291/00). W niniejszej sprawie treść złożonych do akt faktur potwierdzona została zeznaniami świadka E. J..

Za miarodajnością tychże zeznań przemawia fakt, iż są one zgodne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego oraz fakt, iż świadek był bezpośrednio związany z wykonywaniem umowy potwierdzeniem której są przedmiotowe faktury. Zeznania świadka nie zostały także w żaden sposób skutecznie podważone przez stronę pozwaną.

Sąd postanowił oddalić wniosek pełnomocnika pozwanego o przesłuchanie stron na okoliczność treści ustnego porozumienia między stronami celem wykazania iż pozwany spłacił całość zadłużenia powodowi.

Dowód z przesłuchania strony nie ma charakteru obligatoryjnego w sprawach cywilnych, a jego przeprowadzenie konieczne jest wówczas, gdy nie ma możliwości przeprowadzenia innych dowodów, lub gdy brak jest dowodów. Okoliczności związane z wystawieniem faktur VAT (k. 40 -53) wynikały po pierwsze z treści samych faktur, ponadto w zakresie tym przesłuchany został świadek E. J. .

W ocenie sądu przeprowadzenie dowodu z przesłuchania strony, na kanwie rozpoznawanej sprawy nie mogło wpłynąć na wynik sprawy, rozumiany jako wyjaśnienie wszystkich istotnych i spornych okoliczności dotyczących stosunków prawnych pomiędzy stronami sporu, ponadto na okoliczności te Sąd dysponował innymi dowodami.

Sąd Rejonowy zważył co następuje

W rozpoznawanej sprawie ustalono, że pozwany wystawił weksel in blanco i wręczył go powodowi, podpisując także deklarację wekslową. Bezspornym było również, że strony niniejszego postępowania były solidarnie zobowiązane do zapłaty kwoty 47.348,38 zł wraz z odsetkami ustawowymi na rzecz wierzyciela spółki (...), której powód i pozwany byli jedynymi udziałowcami oraz członkami zarządu. Pozwany potwierdził, że należności z wyżej wskazanego tytułu pokrył wyłącznie powód. W złożonych zarzutach pozwany ograniczył się do wskazania, że przedmiotowy weksel in blanco wypełniony został niezgodnie z deklaracją wekslową, gdyż pozwany w pełni spełnił roszczenie powoda oparte

o wyrok z dnia 23 października 2002 r. Strony nie były również zgodne co do momentu wypełnienia załączonej do akt deklaracji wekslowej, oraz tego czy weksel wystawiony został jako zabezpieczenie porozumienia stron co do spłaty przez pozwanego ewentualnych roszczeń kierowanych do członków zarządu spółki (...), czy porozumienia zawartego już po wydaniu wyroku w sprawie II C 702/02 i dotyczącego zwrotu przez pozwanego na rzecz powoda sumy, którą ten pokrył zobowiązania wynikające z powyższego orzeczenia.

Polskie prawo wekslowe (ustawa z dnia 28 kwietnia 1938 r. Prawo wekslowe - Dz. U. Nr 37, poz. 282) oparte jest na niemieckiej koncepcji zobowiązania wekslowego w myśl, której weksel jest zobowiązaniem formalnym, abstrakcyjnym, oderwanym od swojej przyczyny gospodarczej. Obowiązuje w związku z tym zasada podpisu oznaczająca, że samo podpisanie dokumentu, spełniającego ustawowe wymagania co do formy, zobowiązuje wystawcę i innych dłużników wekslowych. Tak zwany wewnętrzny stosunek nie ma istotnego znaczenia dla powstania zobowiązania wekslowego.

Odstępstwa od tej koncepcji można dopatrywać się w art. 10 prawa wekslowego regulującym weksel in blanco, skoro w tym przepisie mowa jest o "porozumieniu" co do uzupełnienia weksla. Orzecznictwo Sądu Najwyższego już w okresie międzywojennym (por. m. in: OSN I C 273/27, ZO 1928, poz. 37) trafnie stwierdzało, że uświęcona została praktyka wystawiania tzw. weksli gwarancyjnych, polegająca na tym, że zachodzący między stronami stosunek umowy zabezpiecza się doręczeniem weksla in blanco z nadaniem wierzycielowi prawa do jego wypełnienia stosowanie do warunków umowy i wyników obrachunku. Nie ulega żadnej wątpliwości, że wręczenie weksla in blanco stanowi dla wierzyciela dodatkowe zabezpieczenie. Artykuł 10 prawa wekslowego nie wymaga żadnej szczególnej formy takiego porozumienia wekslowego. Może być więc ono zarówno pisemne, jak i ustne, może zostać osiągnięte w sposób wyraźny lub dorozumiany (por. orzeczenia Sądu Najwyższego : z dnia 28 maja 1998 r., III CKN 531/97, OSN 1999/1/ 13; z 23 października 2001 r., I CKN 19/01, LEX nr 52712; wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 19 listopada 1999 r., I ACa 775/99, OSA 2001, z. 7–8, poz. 37).

W orzecznictwie przyjmuje się, że zobowiązanie wekslowe osoby, która wręczyła weksel nie powstaje w razie wypełnienia weksla in blanco przez jego odbiorcę niezgodnie z otrzymanym upoważnieniem (por.: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 czerwca 1999 r. I CKN 51/98, OSNC z 2000 r. nr 2, poz. 27).

Ugruntowanym jest też pogląd, w myśl którego ciężar dowodu, że weksel in blanco wypełniono w sposób sprzeczny z porozumieniem spoczywa na dłużniku wekslowym, który zarzut podniósł. Jednocześnie podkreślić trzeba, że skutecznie podniesiony zarzut wypełnienia weksla in blanco niezgodnie z zawartym porozumieniem, nie powoduje nieważności weksla, jak też nie uchyla w każdym przypadku w całości zobowiązania wekslowego wystawcy, lecz je jedynie ogranicza bądź modyfikuje. Dłużnik będzie odpowiadał nadal, ale wyłącznie w takich granicach, jakie odpowiadają jego woli wyrażonej w porozumieniu wekslowym (por. wyrok Sądu Najwyższego z 22 czerwca 2006 r., sygn. akt V CSK 70/06, OSN 2007, nr 4, poz. 59).

Z chwilą wystawienia weksla in blanco i wręczenia go wierzycielowi następuje zawarcie porozumienia między wystawcą weksla a osobą, której ten weksel zostaje wręczony, określające sposób jego uzupełnienia. Porozumienie takie jest umową zawieraną pomiędzy odbiorcą weksla a wystawcą weksla, do której stosuje się przepisy kodeksu cywilnego. Porozumienie podlega regułom interpretacyjnym oświadczeń woli wyrażonym w art. 65 k.c. W myśl tego przepisu w umowach należy raczej badać, jaki był zgodny zamiar stron i cel umowy, aniżeli opierać się na jej dosłownym brzmieniu.

Jak już nadmieniono, nie ulega wątpliwości, że ciężar dowodu, iż weksel in blanco wypełniono w sposób sprzeczny z porozumieniem spoczywa na dłużniku wekslowym, który zarzut podniósł, ale także powszechnie przyjmuje się, że w przypadku zakwestionowania prawidłowości uzupełnienia weksla wierzyciel ma obowiązek podać, z jakiego tytułu domaga się zapłaty i przedstawić stosowne wyliczenie. Bez tego dłużnik wekslowy nie jest w stanie wykazać zgodności sumy wekslowej z porozumieniem (tak wyroki: Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 29 sierpnia 2007 r., I A Ca 442/07, LEX 446721; Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 9 marca 2011 r., I A Ca 122/11, LEX 898634 oraz Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 28 października 2011 r., VI A Ca 546/11, LEX 1136133). Podniesienie przez dłużnika

zarzutów wynikających ze stosunku cywilnego łączącego strony zmusza z kolei wierzyciela - w celu ich zwalczenia - do powoływania się na okoliczności faktyczne dotyczące tego stosunku oraz na przepisy prawne ten stosunek normujące. W ten sposób spór z płaszczyzny stosunku prawa wekslowego, na którym oparty był pozew wniesiony w postępowaniu nakazowym, przenosi się na płaszczyznę stosunku prawa cywilnego. Ten ostatni bowiem stosunek rozstrzyga o tym, czy i w jakim zakresie istnieje po stronie dłużnika zobowiązanie wekslowe zaciągnięte wobec wierzyciela w celu zabezpieczenia wierzytelności cywilnej. Omawianą łączność wyjaśnił Sąd Najwyższy w uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 7 stycznia 1967 r. III CZP 19/66 (OSNCP 1968/5 poz. 79). Wynika z niej swoisty priorytet stosunku „podstawowego” wobec stosunku wynikającego z weksla gwarancyjnego. Właśnie ta możliwość obrony pozwanego w postępowaniu nakazowym jest przejawem tego priorytetu.

W realiach przedmiotowej sprawy wystawiony weksel in blanco miał charakter weksla gwarancyjnego i został złożony u powoda w celu zabezpieczenia roszczeń remitenta do wystawcy weksla własnego in blanco z tytułu uczestnictwa jako współnika oraz członka zarządu w (...) Sp. z o.o. w Ł. wraz z należnymi odsetkami ustawowymi, po tym jak powód zbył wszystkie swoje udziały w spółce na rzecz pozwanego i odwołany został z funkcji członka zarządu spółki

Podniesienie przez pozwanego zarzutów ze stosunku „podstawowego” zobowiązuje powoda do złożenia oświadczenia co do nich (art. 210 § 2 k.p.c.). Oświadczenie to - siłą rzeczy - polega na przytoczeniu dalszych faktów dotyczących stosunku „podstawowego” i uzasadniających, w związku z odpowiednimi przepisami prawa cywilnego, roszczenie cywilnoprawne z tego stosunku.

Strona powodowa swoim obowiązkom dowodowym sprostala i wykazała fakty dotyczące stosunku podstawowego i uzasadniające roszczenie cywilnoprawne z tego stosunku.

Ponadto treść pozwu może świadczyć o tym, że strona powodowa w uzasadnieniu żądania przytoczyła fakty związane z wyrokiem z dnia 23 października 2002 r., zasądającym na rzecz G. (...) Ł. S. z o.o. solidarnie od powoda i pozwanego kwotę 47.348,38 zł wraz z odsetkami ustawowymi oraz okoliczności związana ze spłatą powyższego zobowiązania przez powoda. W szczególności powód poprzez złożone dowody wskazał, że na dochodzona pozvem kwotę składa się kwota wyegzekwowana od niego w ramach prowadzonego postępowania egzekucyjnego (23.303,25 zł) z wniosku wierzyciela solidarnego stron oraz kwota zapłacona przez powoda na rzecz tegoż wierzyciela w ramach ugody (45.000 zł).

Można, zatem stwierdzić, że już w pozwie oparto żądanie zapłaty na dwóch podstawach faktycznych i prawnych, tj. wystawieniu weksla i roszczeniu regresowym dłużnika solidarnego. Taki konstruowanie pozwu nie budzi zasadniczych wątpliwości (por. wyrok sądu Najwyższego z dnia 15 marca 2007 r., I CSK 495/06, LEX 274227).

Z tych też wszystkich względów Sąd uwzględnił powództwo. Z punktu widzenia bowiem rozkładu ciężaru dowodzenia Sąd doszedł do przekonania, iż strona powodowa uczyniła zadość wymaganiom prawa, natomiast na stronie pozwanej ciążył obowiązek dochowania należytej staranności w wykazaniu zasadności swojego stanowiska dokumentami załączonymi do zarzutów przeciwko nakazowi zapłaty, czego jednak nie dopełniła.

W szczególności za dowód twierdzeń pozwanego nie mogły zostać uznane złożone przez pozwanego faktury VAT. Po pierwsze ich treść stoi w sprzeczności do stanowiska pozwanego i w żadnym względzie nie odnosi się do okoliczności związanych ze sprawą. Zarówno wystawcą faktur jak i nabywcą są podmioty nie będące stronami postępowania. Ponadto wystawca – spółka, której pozwany jest udziałowcem, na ich podstawie otrzymywała zapłatę za świadczone na rzecz żony powoda usługi. Twierdzenia pozwanego jakoby faktury te odnosiły się do kwot przekazywanych przez pozwanego na rzecz powoda z tytułu zobowiązania za solidarny dług, nie dość że nie znalazły potwierdzenia w zeznaniach świadka, to przeczą logice i doświadczeniu życiowemu.

Tym samym strona powodowa udowodniła, iż przedmiotowy weksel zabezpieczał zapłatę zobowiązania pozwanego wobec powoda z tytułu zobowiązań związanych z działalnością spółki (...).

Ponadto weksel zgodnie z porozumieniem wynikającym z deklaracji wekslowej mógł być wypełniony na sumę odpowiadającą wysokości zadłużenia nadzień wypełnienia weksla oraz wysokości należnych odsetek za zwłokę.

Skoro w przedmiotowej sprawie tekst weksla odpowiada deklaracji wekslowej,

to na tej podstawie możliwe było obciążenie pozwanego obowiązkiem zapłaty zobowiązania wekslowego.

Mając na uwadze powyższe, Sąd utrzymał w całości w mocy nakaz zapłaty wydany w sprawie II nc 422/14 w dniu 16 maja 2014 r.

z/odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć r.pr. M. K.